

ἤκουσε σύγχυσιν πολλὴν ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ παραχρῆν ἄμετρον. Καὶ ἐξεληθὼν τῷ Μορσινεῖ, εἶδε πλῆθος ἀναρίθμητον, ὥσπερ νὰ ἦσαν ἄνθρωποι καθεζόμενοι ἀπάνω εἰς μαῦρα ἄλογα. τὰς ὁποίας ἠρώπητε δύο φορὰς, τί ἄνθρωποι ἦσαν; καὶ δὲν ἀπεκρίθησαν. Τότε ὁ Ἀντώνιος ἐκατάλαβε, πῶς ἦτον ὀπτασία. Ἐποροδόξοι οὐκ ὀλίγον μετὰ φόβου πολλοῦ, τὰς ὥρμισεν εἰς τὸ ὄνομα τῷ Χρυσῷ, νὰ εἰπῶσι, τίνες ἦσαν, Ἐπὶ ὑπήλκων; Τότε τὸ λέγει εἰς ἀπ' ἐκείνης. Δαίμονες εἰμὲν, καὶ ὑπάγομεν εἰς τὸ Κάστρον, νὰ πάρωμεν εἰς φιλάργυρον τοκοδότην, περὶ ἅσα πλῆσιον εἰς τὴν αἰομίαν, νὰ τὸν βάλωμεν σύσσωμον εἰς τὴν κόλασιν, καθὼς μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος θέλημα, διὰ ἄλλων παράδειγμα. Λέγει τὰς ὁ Ἀββᾶς. Οὐκίζωσας εἰς τὸν Θεόν, νὰ περάσετε πάλιν ἀπ' ἐδῶ, ἀφ' οὗ τὸν ἐπάρετε. Εἰσεληθὼν ἔν παλιν ποροσῆχετο, καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν ἀκέσας τὴν παραχρῆν, ἐξῆλθε, καὶ θεωρεῖ τὸν ταλαίπωρον φιλάργυρον, Ἐ τὸν εἶχας διπλᾶ ὡς εἰς σάκκον γεμάτων ἀχυρὰ ἀπάνω εἰς εἰς ξίστρον ἄλογον, καὶ ἐφάναζαν. Ἰδὲ τὸν τοκοδότην, ὅπῃ ἔπινε τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρὰν τὰ αἵματα. Οὗ δὲ Ἀντώνιος ἔμεινεν ἐν φόβῳ καὶ περιλυσσόμενος εἰς τοῦτον ἐλεεινὸν καὶ φρικτωδῆστον θέαμα. Ἀφ' οὗ ἐξημέρωσεν, ὑπήγαγε δύο ἄρχοντες παῖδες τῶν ἀνέμων φιλαργύρου, παρακαλῶντες τὸν ἀνὴρ εἰρημὸν Ἀντώνιον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τῶν πατρὸς αὐτοῦ, νὰ κάμῃ διδασχίαν. ὅτι ἐβέβαιον, νὰ τὸν τιμήσῃ περὶ ἅσα, μὲ πολλὴν ἔξοδον. Οὗ δὲ ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, τὰς εἶπε, νὰ τὸν δείξῃ τὸ λείψανον. καὶ αὐτοὶ εἶχασιν εἰς κηβὴν καρφωμένον, γεμάτην ἄλλα τίποτες, διὰ νὰ βαρῇ, τάχα πῶς ἦτον ὁ πατέρας τὰς. καὶ εἶπασιν, ἔτι δὲ ἦτον βολετὸν νὰ τὸ ἀνοίξῃσι, ὁμοφώνως αἰτίας ποροσίζομενοι. Λέγει τὰς ὁ Ἀββᾶς. Εἰ μὲν γελάτε, ταλαίπωροι; σήμερον εἶδα ἐγὼ τὸν πατέρα σας, μὲ πόσῳ αἰχμῶν καὶ βάσανον τὸν ὑπήλκον οἱ δαίμονες εἰς τὴν κόλασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχετε νὰ ὑπάγετε καὶ ἐσεῖς, ἐὰν δὲν σφύρετε τοῖς πτωχοῖς ὅλα τὰ κακὰ καὶ ἀδίκως ἐπαρμυία, παρὰ τῷ ξισαθλίῳ πατρὸς σας. Ἐ μὴ πειράζεσθε, νὰ τὸ ἐπομάζετε κηβὴν γεμάτην χορτάρια. ἔτε νὰ τὸ κάμνετε ποροπομπῶν καὶ ἔξοδον. ὅτι οἱ δαίμονες τὸν ἔκαμαν, ὡς τὸ ἔωρεπε, καὶ τὸν ὑπήγαγον εἰς τὸν γέναν τῶν πυρὸς, νὰ φλογίζεταί με τὸν ἄλλον πλῆσιον πάντοτε. Ταῦτα ἀκούοντες, ἔμειναν μὲ πολλὴν αἰχμῶν ἐν φόβῳ, βλέποντες φανερωμένον ἐκείνο, ὅπῃ αὐτοὶ ἐφάρρῃσαν νὰ κρύψῃσι, Ἐ ἀφῆκαν τὴν ἔξοδον ἀτελείωτον.

Ἐτὶ δὲ θεράφει εἰς τὸν Διάλογον ὁ Καισάρειος, ἔτι ἀπέθανεν εἰς φιλάργυρον, καὶ παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτῇ, νὰ τὴν κάμῃ μίαν καλοσυμῶν. Αὐτὴ δὲ ἔταξεν αὐτῇ μετ' ὅρκου, νὰ μὴ τὴν παρακῆσθῃ εἰς ὅσον τὴν ποροσάξῃ, μὴ γινώσκουσα τὰς τῶν αἰσίων. Οὗ δὲ εἶπεν αὐτῇ. ἔτε τὸ σακεῖν τὰ φλωρία, θέλω νὰ βάλλῃς εἰς τὸ μνημά μου, μὲ φόβον ἐπιδέξιν, νὰ μὴ σὲ εἰδῇ τις ἄλλος, Ἐ κλέψῃται ὕστερον. Ἀφ' οὗ γὰρ ἀπέθανεν ὁ ξισαθλίος, ἔκαμην ἡ γυνὴ διὰ τὸν ὅρκον τὸ θέλημά της. καὶ ἔβαλε τὰ φλωρία ὑποκάτω εἰς τὸ λείψανον, ὥσπερ νὰ ἦτον ποροσάφελον. Ἀ μὴ ἀπ' ἐκείνης, ὅπῃ τὸν ἐνταφίασαν, τὸ ἐπονήρυσαν δύο τινές. καὶ ὑπῆ-